

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΖΑΚ

ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ

Καθ' ὅλη τῆ δι- ἄρεια τοῦ ταξιδι- οῦ, δὲν ἀντάλλα- ξα οὔτε λέξι με τὴν ἐξαδέλφη μου, μο- λονότα καθόταν δι- πλά μου. Φαινόταν πολὺ φοβισμένη. Ὁ- ταν ἤρθαμε στὸ Σα- τινὺ, τὴν ὠδήγησα σὴ ἀ διαμερισμά- τος καὶ τὴν ἄφησα ἐκεῖ, χωρετόντα σ τὴν τυπικὰ.

Ὅλοι ἐκείνοι οἱ ἄθλιοι ξέμειναν ἀ- κίνητοι, ἀντηκρό- ζοντας τὰ πιστό- λια μας. Ἡ ἐμ- φράσις μας ἄλ- λωστε ἦταν τό- σο ἀπροσδόκητὴ καὶ ξαφνικὴ, ὥστε οὔτε κἀν πρόφτα- σαν νὰ σκεφτοῦν γιὰ ν' ἀμυνθοῦν.

Ἀφίοντας τὸν κόμητα ντὲ Λαργκὲ νὰ περιποιηθῆ τὴν Κλάρα, ἡ ὁποία εἶχε σο- ριαστεῖ ληθύνῃ κάτω, πλησίασα τὸν ντὲ Μερσιὲ καὶ κάρφωσα τὰ βλέμματά μου ἐπάνω του. Ἐκείνος εἶχε γίνα πελιδνὸς ἀπὸ τὴ μα- νία του καὶ ἔφραζε κρυφῶς ματιές γύρω, κιντίζοντας αἰγούρα νὰ δῆ μὲ ποῦ τρόπο θὰ μπορούσε νὰ ξεφύγῃ.

— Ἐτοιμάσον τώρα, τοῦ εἶπα, νὰ δώσεις λόγο γιὰ ὅλα σου τὰ ἐγκλήματα στὴ δικαιοσύνη. Ξέρω τὰ πάντα, ἔχω ἀποδείξει στὰ χέρια μου. Θὰ τιωρηθῆς, ὅπως σοῦ ἀξίζει.

Τότε ὁ ἄθλιος, προσπαθώντας νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραμία του, μοῦ ἀπάντησε μὲ κλισιόμ :

— Δὲν θὰ κάνετε τίποτε. Μὴν ξεγανάτε πὼς ἡ ἐξαδέλφη σας ἔ- μπειν τόσες ἡμέρες στὸ σπιτί μου ὡς μνηστὴ μου.

Εἶχε διαρῶ ὁ κωμωδὸς ! Εἶχε ὑπολογίσει τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λόγων του. Πραγματικὰ δὲν ὑπορούσα νὰ τὸν παραδώσω στὴ δι- καιοσύνη, χωρὶς νὰ προκαλέσω τεράστιο σκάνδαλο εἰς βάρος τῆς Κλάρας καὶ — γιὰ ὅχι ; — εἰς βάρος μου.

Μαντεύοντας τοὺς δισταγμοὺς μου, ὁ ντὲ Μερ- σιὲ ἀποθροασίνθηρε καὶ μοῦ εἶπε :

— Ἐξ ἄλλου μὲ ποῦ δικαιοσύνη ἤρθατε νὰ μοῦ πάρετε τὴ μνηστὴ μου ;

Ἀκούγοντας τὰ λόγια του αὐτὰ, δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ περὶ καὶ σπρώχνοντας τὸ χέρι μου, τὸ ἄφησα νὰ πέσῃ μ' ὅλη τὴ δύναμη στὸ πρόσωπό του.

— Καλὰ, τοῦ εἶπα συγχρόνως. Τότε θὰ σὲ τι- μωρήσω ἐγὼ ὅπως σοῦ ἀξίζει...

Καὶ γυφίζοντας πρὸς τοὺς διὸ σινενόχους του καὶ τὸν ἱερέα, τοὺς φώναξα :

— Ἐσεῖς μορεῖτε νὰ φύγετε. Προσέχτε ὅμως μῆπως σὰς σινεντήσου ἄλλη φορὰ στὸ δρόμο μου, γιὰτὶ θὰ σὰς πεινάσω σάν σκουῖαλα. Ἐμῖρος !...

Ἐκείνι — ἄλλο ποῦ δὲν ἤθελαν — ἔφυγαν ἀ- μέσως μὲ σακμμένο τὸ κεφάλι. Ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Ἄλῆς τοὺς σινώδουσαν μὲ τὰ περιστροφὰ τους ὡς τὴν ἔξοδο τῆς ἐπαύλεως καὶ μόνο ὅταν τοὺς εἶδαν νὰ χάνοντα μακριὰ, Ξαναγύρισαν μέσα.

Ἀμέσως τότε τοὺς διέταξα νὰ δέσουν τὸν Μερσιὲ καὶ νὰ τὸν κλείσουν προσωρινῶς στὸ ἴδιο ὑπόγειο, στὸ ὁποῖο ἐκείνος εἶχε φυλάσει τὴν προ- ηγοιμένη νύχτα τὸν Ἰωσήφ. Κατόπιν, ἀφοῦ ἐξε- τέλεσαν τὴ διαταγὴ μου αὐτὴ, τοὺς ἔστειλα στὴ γειτονικὴ κομπόλι, ὅπου περιέμεινε τὸ ἀμάξι μου, νὰ εἰδοποιήσουν τὸν ἀμαξᾶ νὰ ὀθί κατὰ τὸ βράδι στὴν ἑπάνω γιὰ νὰ μὰς παραλάβῃ καὶ νὰ μὰς ὀ- δηγήσῃ στὸ Σατινὺ.

Ἡ Κλάρα ἐντομεταξὺ εἶχε σινέλθει ἀπὸ τὴ ληποθμία τῆς. Ἦταν ὅμως τόσο χλωμὴ, ὥστε ἀπέφυγα νὰ τῆς πὸ τίποτε σχετικῶς μὲ τὴ συμ- περιφορὰ τῆς ἀπέναντί μου. Ἐπειδὴ μάλιστα ἔβλεπα, ὅτι ἡ παρ- ούσα τῆς τὸ φόβιζε κάπως, τὴν ἄφησα σὶς φροντίδες τοῦ κόμητος ντὲ Λαργκὲ καὶ κατέβηκα κάτω στὸν κῆπο γιὰ νὰ ἀναπαύσω λίγο.

Εἶχε ἀρχίσει πειρὶ νυχτὸν καὶ ἡ φιλίππος τῆς ἐξοχλῆς ποῦ σκα- τεῖναξε, ἔκανε ἀκόμα πὸ μελαγχολικὴ τὴν ψυχὴ μου. Συλλογιζόμου- ν τὴν Κλάρα. Συλλογιζόμου- ν τὸ ἔρωτικὸ μου ὄνειρο ποῦ εἶχε φτερου- γίσει. Ὡ ! δὲν μ' ἀγαποῦσε ! Δὲν μ' ἀγαποῦσε ! Ἀν μ' ἀγαποῦσε, δὲν θὰ πείρατε στὰ λόγια ἐνὸς ἄθλιου καὶ δὲν θὰ τὸν ἀκολουθοῦσε. Δὲν θὰ μὲ περιφρονούσε καὶ δὲν θὰ μὲ προσέβαλε.

Νοιώθω τὴν καρδιά μου νὰ φουσκῶνῃ ἀπὸ ἀγανάκτηση καὶ ὀργή, ἀγαπητὴ μου Ὁκτάβιε, καθὼς σοῦ γράφω. Αἰσθάνομαι τὸν ἐγωισμό μου προσβεβλημένο. Πρέτει νὰ τιωρηθῶ, νὰ ἐκδικηθῶ τὴν Κλάρα, ποῦ ποδοπάτησε τὴν καρδιά μου.

Ἄγαπητέ μου Ὁκτάβιε, γιὰτὶ αἰσθάνομαι ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀναπαύ- σεως, ἔπειτ' ἀπὸ τόσες περιπέτειες.

ΓΑΣΤΩΝ ΝΤΕ ΜΕΡΣΙΕ

(Ἡ Κλάρα Λαργορὲ πρὸς τὴν Μάρθα Ντελμόν). Παρίσι.

Ἄγαπητὴ μου Μάρθα, ὁ ἐφάλης εὐτυχῶς πέρασε περὶ. Βρί- σκουμαι πάλι στὸ Σατινὺ, ἀσφαλισμένη καὶ ἡσυχὴ βέβαια, ἀλλὰ, ἀλ- λοκουνο, ἡ συνθήκες τῆς διαμονῆς μου ἐδῶ ἄλλαξαν περὶ. Δὲν ὑ- πάχει περὶ ἐδῶ ἡ κακὴ μητρονὰ τοῦ Γαστωνος, ἡ ὁποία προκαλέσε ὅλες αὐτὲς τὶς τρομερῆς ἱστορίες μὲ τὸ μῖσος τῆς ἐναντιὸν μου, ἀλ- λά δὲν ὑπάχει περὶ καὶ ὁ παλαιὸς Γαστωνὸν γιὰ μένα.

Ὁ ἐξάδελφός μου ἔχει γίνε ἀγνώριστος. Τὴ γλυκύτητά του, τὴν ἀγάπη του τὰ διαδέχτηκε τώρα καὶ ὑπεροπτικὴ ψυχρότης ἀπέναντί μου, τὴν ὁποία μὲ δυσκολία καλύπτει κάποια τυπικὴ εὐγένεια.

Ἐχουν περάσει τρεῖς μέρεις ἀφότου βροικώμαστε ἐδῶ καὶ μολο- νότα βλεπόμαστε καὶ τὸ μεσημέρι καὶ τὸ βράδι στὸ τραπέζι, ἐν τοίτους, ἐκτός ἀπὸ τὸν ψυχρὸ χωρετισμό του, δὲν τοῦ ἀπηύθυνε καμμιὰ ἄλ- λη κούβεντα. Ἡ ἀδελφὴ του Ἰουλία εἶνε κα- τὰπληρητὴ ἀπὸ τὴ μεταβολὴ αὐτῆς τῆς συμπερι- φορᾶς του.

Δὲν μοῦ εἶχε κάνει οὔτε κἀν ὑπαντιμὸ γιὰ τὴν ἀγνὴ μου ἀπὸ τὸν πύργο καὶ αὐτὸ μ' ἐβασά- νιζε τρομερὰ, γιὰτὶ ἤξερα, ὅτι δὲν θ' ἀρνούσε ἡ στιγμὴ ποῦ θὰ μοῦ ἤπυτοσε ἐξηγησῆς. Ἐτρε- μα νὰ τὸν ἀντικρούσω, φοβόμουνα τὴν ὀργὴ του.

Πράγματι, σήμερα τὸ ἀτόγεια ὁ μαφρος ἰ- πρητής του Ἄλῆς ἤθεσε στὸ δοματίό μου καὶ μοῦ εἶπε ὅτι ὁ κύριός του, δὲν μὲ παρακαλοῦσε νὰ πᾶω στὸ γραφεῖο του, ὅπου ἤθελε νὰ μοῦ μιλήσῃ.

Τρέμοντας ὅλη ἀπὸ τὴ συγκινήσει μου, ἀκο- λούθησα τὸν μαφρο ὡς τὰ διαμερισμάτα τοῦ ἐξα- δέλφου, στὰ ὁποία δὲν εἶχα πατήσει καθόλου ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἐπιστροφῆς μου σπὸν πύργο. Ἦμου- ὄπως ἀποφασισμένη ν' ἀνηφῆσω τὴν ὀργὴν του καὶ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μοῦ ἐπιτρέ- ψῃ ν' ἀποσυρθῶ σὲ μοναστήρι.

Μόλις μπήκαμε μέσα, ὁ Γαστων, ὁ ὁποῖος διάθεξε ἕνα βιβλίο, καθισμένος μπρὸς στὸ γρα- φεῖο του, σπρώθηκε καὶ μὲ χωρετίσσε μὲ μιὰ ἐ- λειφρὰ ὑπόκλησι. Ἐπειτα ἔκανε ἕνα νεύμα σπὸν Ἄλῆ ν' ἀποσυρθῇ καὶ ὅταν μείναμε μόνου, μοῦ ἔδειξε μιὰ καρφέλα νὰ καθῆσω.

Μερικῆς στιγμῆς σιωπῆς καὶ τρομερῆς ἀγω- νίας γιὰ μένα, ἐπακολούθησαν.

Κατόπιν ὁ Γαστων εἶπε μὲ φωνὴ ἐπίσημη καὶ ψυχρὴ :

— Σὰς εἶχα προσφέρει τὸ χέρι μου καὶ τὴν καρδιά μου καὶ σεῖς μ' ἐγκα- ταλείψατε!

— Σὰς ἐκάλεσα ἐδῶ, κυρία, γιὰ νὰ σὰς ἀνακουώσω τις ἀπο- φράσεις μου. Ἀποφεύγω νὰ σχολιάσω ὅπωςδήποτε τὴ συμπεριφορὰ σας ἀπέναντί μου. Σὰς ἀφίνω νὰ τὴν κρῖνετε μόνῃ σας. Πάντως δὲν μορεῖτε ν' ἀρνηθεῖτε πὼς μὲ προσβάλατε. Σὰς εἶχα προσφέ- ρει τὸ χέρι μου καὶ τὴν καρδιά μου καὶ σεῖς, ἐνὸ περιμένα τὴν ἀ- πάντησή σας, μ' ἐγκαταλείψατε γιὰ ν' ἀκολουθήσετε ἕναν ἄθλιο ἀ- πατεῶνα. Ἄλλ' ἂς τ' ἀφήσουμε αὐτὰ. Τώρα πρέπει νὰ μὲ ἱκανο- ποιήσετε γιὰ τὴν προσβολὴ σας...

— Μὲ ποῦ τρόπο ; ψιθύρισα ἐγὼ τρέμοντας.

— Μὲ τὸ νὰ δεχθῆτε νὰ γίνετε σύζυγός μου.

— Ὡ ! αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον περὶ ! φώναξα ἐγὼ. Πὼς θὰ γίνω σύζυγός σας τὴ στιγμὴ ποῦ καταλαβαῖνου καθαρὰ, ὅτι μὲ μισεῖτε ;

— Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ ὁ γάμος μας θὰ εἶνε ἡ ἱκανοποίησις μου. Ναι, δὲν σὰς τὸ κρύβω καθόλου. Τὸ τρομερὸ ἀσθμα ποῦ μοῦ εἶ- χατε ἐμπνεῖσει, τὸ ξεφοξώσατε μόνῃ σας ἀπὸ τὴν καρδιά μου. Θὰ γίνετε σύζυγός μου, ἀλλὰ δὲν θάχχετε τὴν ἀγάπη μου. Δὲν σὰς κρῖ- βω, βλέπετε, τίποτε. Εἴμαι πολὺ εὐλωφηνῆς.

Τὰ λόγια του αὐτὰ ἔκαναν τὸ αἷμα μου ν' ἀνεθῆ στὸ κεφάλι μου καὶ φώναξα :

— Καὶ ἂν ἀρνηθῶ νὰ γίνω σύζυγός σας ;

— Ὡ ! δὲν μορεῖτε ν' ἀρνηθῆτε τὴν ἱκανοποίησι αὐτὴ σπὴν προσβολὴ ποῦ μοῦ κάνατε. Ἐξ ἄλλου πὼς θὰ σὰς προστατεύσῃ

έναντίον του Μερσιέ, ο οποίος, καθώς ξέρετε, είν' ελεύθερος. 'Ανέλαβα την υποχρέωση και όρκιστήκα στον πατέρα μου πριν πεθάνει, να σας προστατεύσω. Και θα σας προστατεύσω, έτσι και παρά τη θέλησή σας. Μου φαίνεται άλλωστε, ότι δεν σας υποτιμάω, προσφέροντάς σας τον τίτλο της μαρκησίας ντε Σατινιύ. 'Έτσι θα έχετε τα πάντα... εκτός από την αγάπη μου. 'Αρνήσθε άκόμα;

—'Ακούστε, Γαστών, είπα εγώ, προσπαθώντας να συγκρατήσω την έκρηξη της όργης που φούσκωνε μέσα μου, μίν επιμένετε σ' αυτή τη λύση. 'Αναγωνίζω βέβαια πώς σας άφείλω μιά ικανοποίηση, αλλά σας ζητείνω, άρνήσατέ με ν' άποσινοθώ σ' ένα μοναστήριον.

—'Ωραία λύση! είτε εκείνος σαρκαστικά. Είσατε στα μάτια όλου του κόσμου σκεδόν μνηστήρι μου, όταν εφύγατε από τον πύργου. 'Η φηγή σας δεν πέρασε φυσικά άπαρατήρητη. Οί εχθροί σας διέδωσαν, ότι άκολουθήσατε έκουσίως τόν ντε Μερσιέ, όπως άλλωστε είνε και ή αλήθεια. 'Όλοι οί άριστοκρατικοί κύκλοι του Παρισιού σχολιάζουν τό γεγονός αυτό εις βάρος μου και εις βάρος σας. Πρέπει λοιπόν να γίνετε σύζυγός μου για ν' άποκαταστήσετε συγχρόνως και τη δική μου και τη δική σας υπόληψη. Μπορείτε ίσως να μη ενδιαφερόσθε για τη δική σας, αλλά εγώ ενδιαφέρομαι για τη δική μου. Πρώ όλίγου έλαβα ένα γράμμα άπ' τό διαγνώρι μου στο Παρίσι, στον όποιον είχα άναθέσει την υπόθεση του διαγνώριου σας. Μου ανήγγειλε λοιπόν, ότι ό σύζυγός σας πέθανε στην Καλιζούτα, όπως τόν πληροφορήσε ό κεί Γάλλος πρόξενος. Είσατε λοιπόν πια ελεύθερη... Πότε θέλετε να γίνή ό γάμος μας;

—'Ο Γαστών μιλούσε με φωνή ψυχρή και γεμάτη ειρωνία. Δεν μ' έξόργιζαν τόσο τά λόγια του, όσο ό τόνος του. 'Από πελιδνή που ήμουν προηγουμένως, είχα γίνει κατακόκκινη.

— Καλά! φώναξα. Δέχομαι να σας δώσω την ικανοποίησή μου ζητάτε. Δέχομαι να γίνω σύζυγός σας. 'Αλλά μη νομίζετε, ότι στην άδιαφορία και στο μίσος σας θ' άνταποκριθώ με την αγάπη μου. 'Όχι! Δεν θα σας αγαπήσω ποτέ! Σας προειδοποιώ....

—Αυτό δεν έχει καμιά σημασία, είτε με την ίδια ειρωνία ό Γαστών. Δεν σας εξήγησα την αγάπη σας. Σας εξήγησα να γίνετε σύζυγός μου. 'Αφού τό δέχεσθε αυτό, όλα είνε εν τάξει. Τα άλλα δεν μ' ενδιαφέρουν...

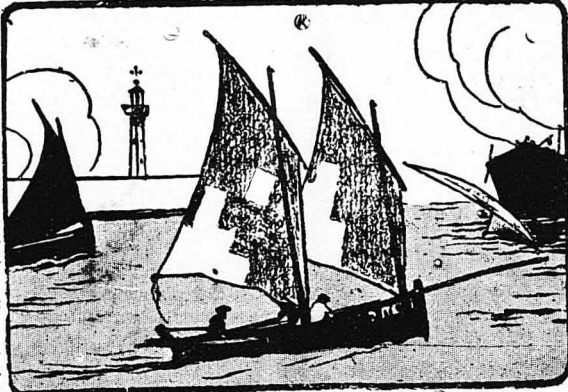
— Δεν σας ενδιαφέρει ούτε τό μίσος μου.

— Όποτε αυτό, αφού δεν σας αγαπώ πια. Και τώρα, όποτε τότε θέλετε να γίνή ό γάμος μας. 'Όσο συντομότερος θα είνε, τόσο τό καλύτερο.

— Αυτό μπορείτε να τό όρίσετε σεις....

— Καλά. Θα σας τό άναγγείλω. Φυσικά, εφόσον τό πένθος μου για τόν πατέρα μου είνε πρόσφατο, θα γίνω χωρίς καμιά έπισημότητα εδώ στο Σατινιύ. Και τώρα, άρθενοιά, κυρία....

Και παίρνοντας τό χέρι μου, απέθεσε σ' αυτό ένα ψυχρό φίλημα. 'Όταν ξεναγηθήκα στο δωμάτιό μου, τό διαγράμ μου που με τόση δυσκολία τά συγκαταπέσα τόση ώρα, ξεσπάσαν άναράτητα. 'Ω, Θεέ μου! Είνε τρομερό! Θα γίνω σύζυγός ενός ανθρώπου που με μισεί θανάσιμα. 'Ενός ανθρώπου που με κάνει σύζυγό του μονάχα για να με τιμωρήσει.... Είνε άπίστευτο....

Σε φίλω, ΚΛΑΡΑ ΛΑΡΜΟΡΕ

(*Η μαρκησία Κλάρα ντε Σατινιύ πρὸς τὴν Μάρθα Ντελμόν.*)
Παρίσι.

—'Όλα τελείωσαν πια! 'Από χθές είμαι σύζυγός του Γαστώνας. Είμαι δηλαδή δυστυχής. Καθ' όλο τό σύντομο διάστημα της μνηστείας μας ή στάσις του άπέναντί μου δεν άλλαξε καθόλου. 'Απεναντίας, ή ψυχρότης του μεγαλώνει διαρκώς.

Προχθές τόν ζήτησα για τελευταία φορά να μίν επιμένει σ' αυτή τη λύση, αλλά εκείνος ήταν άδυσώπητος.

—'Η τελειή ύπρηξε άπ'ή και οί προκεκλημένοι έλάμοισι. Μετά τη στέψη στο παρεκκλήσιον του πύργου, ό Γαστών με συνόδευσε ως τά κανούφια μου διαμερίσματα κ' έκει μου είτε με φωνή σοβαρή:

—'Εγίνατε πια σύζυγός μου. Μου δώσατε την ικανοποίησή που μου άφείλατε άπέναντί της κοινοίας. Μίν ξεχνάτε όμως αυτό που σας είπα. 'Ότι δεν μ' άσ συνδέει τίποτε άλλο, εκτός από τό όνομα. Θα μου επιτρέψετε λοιπόν να φύγω αύριο για τό Παρίσι, όπου με καλούν ή υποθέσεις μου. Δεν πιστεύω να έχετε καμιά αντίρρηση.

— Καμιά άπολύτως, του άπάντησα με τό ίδιο ύφος. 'Ηταν περιττό μάλιστα να με ειδοποιούσατε σχετικά.

—'Ωραία, έκανε ό Γαστών χαμογελώντας, βλέπω πώς συμφορονοίμε. 'Αφού λοιπόν δεν σας ενδιαφέρει ή αναχώρησή μου, δεν θα σας ενδιαφέρει φυσικά και ή έπιστροφή μου. Μπορώ συνεπώς να παρατείνω τη διαμονή μου στο Παρίσι όσο θέλω....

—Ναι, όσο θέλετε! του άπάντησα εγώ. (*Άκολουθεί*)

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ο όρκος του άρρώστου Πέρσου μονάρχου. Μετά την άνάφραση. "Όπου ό ύπρητής γυρίζει πίσω άπρακτος. 'Ιερωμένοι σαράφης! 'Ο Θεός και οί άνθρωπίνει πόνοι. 'Ένα χαριτωμένο ανέκδοτο από τόν πόλεμο του 70. 'Ο Μ. Φρειδερίκος, ή μάχη του Κόλλεν και τά σπασμένα, κτλ. κτλ.

Κάποιος μονάρχης της Περσίας, επειδή είχε πέσει άρρώστος βαρεια, όρκίστηκε άν ξαναβρεί την υγεία του και σκηνοίει, να μοιράσει στους ιερωμένους της πρωτεύουσής ένα σεβαστό χρηματικό ποσό.

—'Όταν ύστερ' από λίγον καιρό έγινε καλά, έδωσε στον ύπρητή του τά χρημάτα που είχε υποσχεθεί και τόν έστειλε να τά μοιράσει στους ιερωμένους. 'Επειτα όμως από μερικώς ώρες ό ύπρητής ξεναγώρισε στο παλάτι, λέγοντας πώς δεν είχε βρει κανένα κληρικό.

—Μά πώς, εφώνασε ό μονάρχης με κατάνηξη, αφού υπάρχουν τετρακόσιι στην πόλη μας;

—Είνε αλήθεια, άπάντησε ό βασιλικός άπεσταλμένος, ότι φορούν όλοι ιερατική στολή. 'Αλλά, καθώς τους έδωνα τά χρημάτα κ' άπλωναν τά χέρια τους άχόρταγα για να τά πάρουν, κατάλαβα πώς δεν ήσαν κληρικοί, αλλά.... σαράφης! Γι' αυτό, έφερα τά λεπτά πίσω....

Κατά τόν Γαλλογερμανικό πόλεμο του 1870, στη μάχη του Βέρτ, ένας Γάλλος συνταγματάρχης πληρώθηκε σοβαρά στο χέρι του και άναγκάστηκε να ύπασθι όδυνηρή έγχειρηση.

Στην έγχειρηση παρευρισκόταν και ό ιερεύς του συντάγματός, ό οποίος, βλέποντας τόν χειρουργό να δίνει στον τραυματία χλωροφόρμιο, άρχισε να καταφέρεται κατά του έφευρέτου του σωτηρίου αυτού φαριμάκου.

—'Ο Θεός, είτε, επέβαλε στον άνθρωπο για τιμωρία του τούς πόνοους. 'Επιμένους όσοι με όποιονδήποτε τρόπο τούς μετριάζουν ή τούς έξαφανίζουν, είνε ένοχοι άπέναντί του.

—Τι θα λέγατε όμως, πάτερ μου, παρατήρησε ό γενναίος συνταγματάρχης, άν σας απόδειχνα ότι πρώτος ό Θεός μεταχειρίστηκε... ναρκωτικό; Δεν έδιαβάσατε στην 'Αγ. Γραφή, ότι πριν άφαιρέσει μιά πλευρά από τόν 'Αδάμ για να πλάσει την Εύα, τόν πλάγιασε και τόν άποκόμισε;

'Η μάχη του Κόλλεν ήταν ή πρώτη όπου κηήθηκε από τούς εχθρούς του ό Μ. Φρειδερίκος, σινηθισμένος ως τότε να στήνει παντού τρόπαια.

—'Υστερ' από τη μεγάλη αυτή άτοπυχία του, άντάμισσε μια μέρα κάποιον στρατιώτη του με μιά μεγάλη λαβωματιά στο μέτωπο.

— Δεν μου λές, τόν ρώτησε προσεχτικά ό αυτοκράτορ, σε πού κληρήσει σε διάρθρωσαν τόσο ώραία;

— Στο κληρείό, όπου ή Μεγαλειότης σας πλήρωσε τά σπασμένα. Στο Κόλλεν, θέλω να πώ!.... άπάντησε με θάρρος ό στρατιώτης.

—'Η προσβλητική αυτή άπάντησι έξερεθίσε βέβαια τόν νικημένο αυτοκράτορα, αλλά ό Μ. Φρειδερίκος, σινηθισμένος να άνταμειβη πάντα τούς γενναίους, προόβασε αθιμημένον τόν τοιμηρό τραυματία.

'Ο Μ. Ναπολέον ήταν έξαιρετικά προληπτικός και πίστευε σε κάθε δεισοδαιμονία. Φοβόταν πρό πάντων την 15η ήμερα κάθε μηνός, γιατί ό αριθμός αυτός συνδεόταν με διάφορες περιπέτειες της ζωής του, ως επί τό πλείστον δυσάρεστες.

Γεννήθηκε εν πρώτοις στις 15 Αύγουστου. Στις 15 Σεπτεμβρίου 1809 κινδύνεψε να δολοφονηθή από τόν Γερμανό άναρχικό Στάβς. Στις 15 του μηνός άρχισε ή περίφημη μάχη του Βατερλώ και τέλος την ίδια μέρα έχασε τό θρόνο του.

'Ο Γερμανός ζωγράφος Ντίφφενμαπα, όστις έζησε κατά τόν περασμένο αιώνα, ήταν ένας από τούς πιο ιδιότροπους καλλιτέχνους, μισόθρηλλος μπορεί να πη κανείς.

—'Ο Ντίφφενμαπα έζούσε πάντα μέσα σ' ένα... λατομείο κοντά στο Μόναχο και δεν ερχόταν σε καμιά έπαφή με τούς ανθρώπους.

Φορούσε ένα άτιλό μάλλινο ρούχο και γύριζε ξεσοκούφωτος και ξιπόλυτος. Τους παουτισήδες και τούς κλοπιώλας τούς άνάμαζε... άνοφελή όντα και φρονούσε ότι ό κόσμος θα προεδούσει μόνον όταν οί άνθρωποι σινηθίσουν να τρέφονται με μισό καρβέλι ψωμί και με λίγες σταφίδες την ήμερα....

